

Verlicht verlangen

Audrey Carlan bij Boekerij:

Calendar Girl-serie:

Nooit verliefd worden

Alles heeft een prijs

Echte schoonheid zit vanbinnen

Lang en gelukkig

Yoga Girl-serie:

Lessen in de liefde

Wachten op de ware

Zwichten voor een zoen

Onvoorwaardelijke overgave

Vertrouwen of verliezen

Geloven in je gevoel

Verlicht verlangen

Audrey Carlan

Verlicht verlangen

Deel 7 van de *Yoga Girl*-serie

ISBN 978-90-225-8451-4
ISBN 978-94-023-1336-9 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Enlightened End*
Oorspronkelijke uitgever: Waterhouse Press, LLC
Vertaling: Jeannet Dekker
Omslagontwerp: Baqup
Omslagbeeld: Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2018 Waterhouse Press, LLC. All rights reserved.
© 2019 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Yoga is meer dan lichaamsbeweging.
Het is een roeping... een manier van leven.
Je persoonlijke pad naar verlichting.

Namasté

Opmerking voor de lezer

De Lotus House-reeks is gebaseerd op mijn persoonlijke, jarenlange ervaring met yoga. Ik heb The Art of Yoga gevolgd, een officiële opleiding tot yogadocente, aan het Village Yoga Center in Noord-Californië. De beschrijvingen van de chakra's zijn van mijn hand en gebaseerd op wat ik daar heb geleerd. Ik heb me hierbij gehouden aan de richtlijnen van de National Yoga Alliance en The Art of Yoga. Als je een van de standaardhoudingen uit dit deel of een van de andere delen uit deze reeks wilt proberen, raadpleeg dan een gediplomeerd yogadocent(e).

Yoga is voor iedereen en voor elk lijf.

Licht en liefde,
Audrey

1

~

*Het kruinchakra is het zevende chakra.
Het bevindt zich bij de kruin of zweeft er vlak boven.
Deze energiebron staat voor verlichting.*

Luna

Angst.

Bezorgdheid.

Woede.

Dat zijn de emoties die om voorrang strijden nu ik voor de tweede keer de brief van de Winters Group lees.

Mijn temperatuur gaat van lauw naar kokend. Ik spring op en begin door mijn nieuwe flatje te ijsberen.

Ik was ontzettend blij dat ik Dara's etage boven de bakkerij kon overnemen toen ze met Silas ging samenwonen in een huis verderop in deze buurt, want het bespaart me een fortuin aan huur. Als fulltime yogadocente zal ik nooit rijk

worden, maar dat beroep was nu eenmaal voorbestemd. Mijn moeder en haar beste vriendin Crystal Nightingale, jarenlang samen de eigenaressen van yogastudio Lotus House, hebben hun bedrijf zonder aarzelen aan mij overgedragen. Die twee yogi's draaien al bijna twintig jaar mee in de alternatieve scene van Berkeley en vinden dat ze, nu ze in de zestig zijn, maar eens als een stel oude hippies de wereld moeten rondreizen.

Het is mijn taak om hun werk voort te zetten en met Lotus House in de lichamelijke en spirituele behoeften van de buurt te voorzien. Sommige bezoekers komen vanwege de therapeutische waarden naar onze lessen, andere willen meer bewegen en vanbuiten en vanbinnen gezonder worden. We bieden yoga voor beginners, vinyasa flow, aerial yoga, meditatie en zelfs tantra voor stelletjes. Mijn moeder en haar beste vriendin waren er trots op dat ze een lesrooster hadden met voor ieder wat wils, en geen enkele andere yogastudio in de regio heeft zo'n veelzijdig aanbod. We geven zelfs één keer per week naaktyoga voor degenen die grenzen willen verleggen, innerlijke demonen willen uitbannen en een beter gevoel willen krijgen over hun eigen lichaam.

En nu heb ik een uitzettingsbevel gekregen van een of ander vastgoedconcern dat de vloer met ons gaat aanvegen. Dat ons gebouw wil afbreken en een einde wil maken aan een betaalbaar alternatief voor de sportschool waar de hele buurt iets aan heeft. Dat mijn erfenis kapot wil maken.

O, en ze zijn zo aardig om ons zes maanden de tijd te geven om het pand te ontruimen. Alsof dat genoeg is voor een bedrijf dat al twintig jaar bestaat!

Dan dringt er opeens iets tot me door en ik kom met een

ruk tot stilstand naast mijn rieten tweezitsbankje. Hoe zit het met de bakkerij en met mijn flatje erboven? O god, als Lotus House te horen heeft gekregen dat de Winters Group ons pand met de grond gelijk wil maken, dan is het heel goed mogelijk dat de Sunflower Bakery, tweedehandsboekwinkel Tattered Pages en het Rainy Day Café hetzelfde lot te wachten staat! Of misschien wel alle panden hier in de straat? Kringloopwinkel New To You, headshop Up In Smoke, Reel Antiques...

Shiva nog aan toe.

De toekomst van de hele straat staat op het spel. Deze prachtige verborgen schat die uniek is voor San Francisco, Oakland en zelfs Berkeley kan zomaar ophouden te bestaan.

‘Deze... deze... Hoe heet die gast eigenlijk?’ Ik kijk naar het uitzettingsbevel in mijn gebalde vuist en zie onder aan de pagina een zelfverzekerde handtekening in schuinschrift. Grant Winters, directeur Winters Group.

Boven aan de brief staan het logo en het adres van de onderneming.

Als die Grant Winters denkt dat een simpel velletje papier voldoende is om ons na twintig jaar onze biezen te laten pakken, dan moet hij zich nog maar eens goed achter de oren krabben!

Ik been naar de tafel, pak mijn mobieltje en zoek de naam van Dara McKnight op in mijn lijst van recente telefoontjes.

‘Niks ervan! Wie denken ze wel niet dat ze zijn? Silas staat op dit moment briesend van woede met zijn advocaat te bellen,’ barst mijn vriendin los voordat ik ook maar iets kan zeggen. Het verbaast me niets dat haar vurige kant meteen naar boven komt.

‘Ik neem aan dat jullie ook een uitzettingsbevel hebben gekregen?’

‘Ja, de hele straat, aan beide kanten. Mijn moeder is des duivels. Volgens haar is dit het enige gebouw dat we nooit hebben kunnen kopen. De Winters Group heeft het perceel al bijna dertig jaar in bezit. Ze hebben blijkbaar flinke lap-pen grond gekocht toen het nog betaalbaar was. Nu is het honderden miljoenen waard.’

Honderden miljoenen.

Van zo’n bedrag kan ik me niet eens een voorstelling ma-ken. Zulke getallen zie je zelden, tenzij de media het weer eens over de kosten van een oorlog hebben. Het klinkt ge-woonweg bizar en ongeloofwaardig dat één persoon of een familiebedrijf zo’n fortuin kan bezitten.

‘Heb je enig idee wat ze van plan zijn?’

‘Nee, maar dat pakhuis tegenover Lotus staat al eeuwen leeg. En dat is voor Berkeley een bijzonder goede locatie. Ik heb me altijd afgevraagd waarom daar nooit iets mee is ge-daan. Misschien wel omdat ze er al die tijd andere plannen mee hadden.’

‘Er komt vast een Starbucks of een McDonald’s,’ mompel ik binnensmonds. ‘Dan komt er een einde aan al die kleine ondernemers hier die biologisch hoog in het vaandel heb-ben staan.’

Dara slaakt een zucht. Op de achtergrond kirt een baby.

‘Is dat mijn petekind?’ wil ik weten. Hun zoontje Jackson is nu een half jaar oud.

Dara kirt terug naar haar kind en geeft dan antwoord. ‘Ja, hij is vandaag een beetje hangerig. Hij moet een slaapje doen, maar hij probeert wakker te blijven. Hij wil nooit iets missen.’

‘Zo te horen kun jij ook wel een dutje gebruiken. Een kind van die leeftijd borstvoeding geven en voor een meisje van twee zorgen is niet gemakkelijk, lieverd.’ Daar heb ik zelf geen ervaring mee, maar ik geef wel zwangerschapsyoga en yoga voor moeder en kind in Lotus House. Omdat ik zulke lessen alleen goed en veilig kan geven als ik over de broodnodige kennis beschik, heb ik me flink ingelezen, dus ik weet het nodige over zwangerschap en wat er met het lichaam van een vrouw gebeurt als ze een kind krijgt. Daardoor heb ik denk ik een streepje voor.

Dara laat een vermoeide kreun horen. ‘Ik ben hem nu aan het voeden. Zodra hij onder zeil is, ga ik ook even pitten. Dan mag Silas met Destiny gaan zwemmen of een filmpje kijken. Die kleine meid heeft zo’n energie, het is net haar vader. Hun zonnevlechtchakra straalt je tegemoet. Godzijdank lijkt Jackson meer op mij. Hij straalt bijna altijd een kalme energie uit.’

‘Denk je dat hij door hetzelfde chakra wordt gedreven als jij?’

‘Ja. Toen ik zwanger van hem was, zag ik een koningsblauwe kring rond mijn buik. Bij Destiny was die altijd knalgeel. Ik mag denk ik blij zijn dat we elkaar met z’n vieren in evenwicht houden.’ Ze grinnikt.

Ik moet ook lachen, want ik weet dat Silas inderdaad het perfecte tegenwicht vormt voor Dara en dat Jackson dat voor zijn zusje is. Even voel ik een steek van jaloezie. Had ik zelf maar een gezin en een man bij wie ik terecht kon, zeker nu alles dreigt in te storten. Mijn moeder en Crystal zitten in India in een ashram te mediteren bij een stel monniken. Mijn moeder belt elke vrijdagavond precies om half zeven

omdat het daar dan vroeg op de zaterdagmorgen is. Dat is blijkbaar het moment waarop een telefoontje haar spirituele bezigheden het minste verstoort.

Ik heb een nogal wonderlijke relatie met mijn moeder. Wat sommige dingen betreft zijn we twee handen op één buik, maar in andere opzichten verschillen we als dag en nacht. Jewel Marigold is een voorstander van biologisch, glutenvrij en alcoholvrij en wil een zo zuiver mogelijk leven leiden, zowel fysiek, spiritueel als mentaal. Ze gaat nooit met vrienden een biertje drinken, terwijl ik dat juist vaak doe omdat de helft van mijn vriendenkring uit mannen bestaat. Getrouwde mannen, maar toch, mannen. Ik merk dat ik een veel vrijzinniger opvatting heb over wat goed voor me is, spiritueel en anderszins. Ik denk niet dat ik meteen ziek word van een broodje met gluten, als ik tenminste maar niet overdrijf en me niet helemaal volprop. Door te overdrijven krijg je geheid problemen. Mensen willen altijd maar meer, meer, meer. Ik ben van mening dat minder vaak juist meer is.

‘Wat ga je nu doen?’ Dara haalt me met die vraag weer naar het hier en nu.

Ik haal mijn hand door mijn golvende, knalrode haar. Telkens weer strijk ik met mijn vingers door die zijdezachte lokken, totdat er geen klitten meer in zitten. ‘Nou, ik denk dat ik maar naar het hoofdkantoor van de Winters Group moet stappen om die Grant te laten weten wat ik hiervan denk.’

‘Wat je hiervan denkt?’ De lach is duidelijk in haar stem te horen.

‘Ja!’

‘In je eentje? Moet je geen sterke man meebrengen? Nick of Clayton? O, ik weet het al! Je moet Viv bellen en vragen of ze Trent met je mee stuurt. Die vent is echt een reus, dat heb je met professionele honkballers. Al is Clay langer dan Trent. Dus misschien moet je Mo bellen.’

‘Ik ga Monet en Genevieve niet bellen. Ik moet dit zelf oplossen. Ik ben uitstekend in staat om die Grant duidelijk te maken wat ik van zijn plannen vind.’

Ze kreunt. ‘Dat weet ik, lieverd, maar je ziet er met dat bleke velletje, die grote blauwe ogen en dat rode haar van je eerder uit als een sprookjesprinses. En met die lieve, melodieuze stem kun je zo kinderfilms inspreken. Een of andere rijke, saaie vastgoedjongen gaat vast niet naar jou zitten luis-teren. Wacht, ik weet het al! Je moet mijn moeder vragen om mee te gaan. Dan schijt hij in zijn broek!’ Daar moet ze vreselijk om lachen.

Ik wacht rustig tot ze is uitgelachen.

‘Ik meen het, lieverd, je krijgt zo’n vent die rijker is dan Oprah echt niet zo ver dat hij met zijn hand over zijn hart strijkt en ons straatje met rust laat.’

Ik knars even met mijn tanden. Mijn hele leven lang denkt iedereen al dat ik zo lief en aardig ben. Nou, dat is nu afgelopen. Ik trek mijn stoerste kleren aan, jeans en een leren jack. Ja, dat doe ik. Ik zorg ervoor dat ik eruitzie als iemand met wie niet te spotten valt. En dan marcheer ik dat kantoor van hem binnen en dwing ik die vent tot rede. Hij kan niet zomaar onze straat afbreken. We zijn een icoon. Het perfecte toevluchtsoord voor iedereen die aan de hectische drukte van de stad wil ontsnappen.

‘Hij is weliswaar een zakenman, maar hij moet een hart

hebben. Als hij onze straat en alle bedrijfjes hier ziet, als hij doorheeft wat onze meerwaarde voor de stad is, of nee, voor de hele regio, dan krabbelt hij wel terug.’

Dara lacht snuivend. ‘Ik help het je hopen. In de tussentijd doe ik een schietgebedje én ga ik langs bij onze advocaat. Wees voorzichtig, lieverd. En bel me wanneer je weer terug bent. Ik wil weten hoe het is gegaan.’

‘Zal ik doen. Tot later.’

‘We spreken elkaar, Luna.’

De Winters Group houdt kantoor in het Transamerica Building, de op een na hoogste wolkenkrabber in de zakenwijk van San Francisco. Het meest interessante aan dat gebouw is dat het de vorm heeft van een piramide. Ik heb van een vriend gehoord dat er helemaal bovenin een vergaderzaal zit die wordt gebruikt als ze indruk willen maken op een grote klant of een belangrijke deal willen sluiten. Ik ben er vrij zeker van dat ik daar nooit een voet wil zetten.

Alle bezoekers moeten omwille van de veiligheid door een scanner, en ik loop daar meteen naartoe. De sleehakken van mijn linnen schoenen piepen op de marmeren vloer. Ik zet mijn tas op de band en loop naar de beveiliging, die me zonder een woord te zeggen door laat lopen. Waarschijnlijk omdat ik geen zoemer of alarmbel laat afgaan. Ik loop door naar de tafel waar mijn tas dadelijk van de band zal rollen.

Vanuit mijn ooghoeken zie ik de beveiliging naar me kijken, maar hij heeft voornamelijk oog voor mijn kont. Ik pak mijn tas van de band en hoor hem iets zeggen tegen degene die achter me staat.

‘Ja, meneer, u moet uw toegangspasje laten zien.’ Zijn toon is streng en gezaghebbend.

Vreemd, hij vroeg mij niet naar een pasje. Even denk ik erover om dat tegen hem te zeggen, maar dan bedenk ik dat hij kan voorkomen dat ik Grant Winters te spreken krijg, en die moet ik echt persoonlijk kunnen ontmoeten. Hij moet me recht in de ogen kijken wanneer ik tegen hem zeg dat hij mijn levenswerk kapotmaakt, alles waar mijn familie voor heeft gewerkt. Dat ga ik hem duidelijk maken.

Ik hang mijn tas over mijn schouder, draai me op mijn sleehakken om en loop naar het bord met de namen van alle bedrijven die hier gevestigd zijn. Zo te zien neemt de Winters Group vijf etages in beslag. Ik draaf naar de liften en kies voor de hoogste etage omdat er een bordje met DIRECTIE naast dat nummer hangt. Ik heb zin om een vreugdekreet te slaken omdat ik binnen ben gekomen. De meeste mensen hier komen vast op afspraak, maar mijn ronde kont bracht me geluk. Hopelijk houdt die mazzel nog even aan.

Ik stap de lift uit en zie een vrouw in een grijs mantelpakje achter een balie zitten. Haar donkere haar is opgestoken in een strakke knot en haar lippen zijn kersenrood gestift. Ze heeft amandelvormige ogen die een beetje aan die van een kat doen denken. Interessant.

‘Wat kan ik voor u doen?’

‘Eh, ik wil graag de heer Grant Winters spreken.’ Ik lach zo vriendelijk en opgewekt mogelijk.

De vrouw begint fronsend op haar toetsenbord te tikken en staart naar een beeldscherm. Ik vraag me af of mijn charmante lach wel gaat werken.

‘Uw naam?’

‘Luna Marigold. Ik ben de eigenares van yogastudio Lotus House in Berkeley.’

De vrouw knijpt haar ogen even halfdicht. ‘En u hebt een afspraak met meneer Winters? Daar weet ik niets van, en ik ben zijn persoonlijke assistente.’

Ik schud mijn hoofd, sla mijn armen over elkaar en leun ermee op de bovenkant van de balie. Dat staat lekkerder. ‘Nee. Hij, eh, heeft me een brief gestuurd, en het leek me beter om even langs te komen in plaats van te bellen of te mailen. Soms is een persoonlijk gesprek succesvoller. Ik kijk iemand graag in de ogen bij het zakendoen.’ Ik pak de brief die ik heb gekregen. Die is wat gekreukt en zeker niet meer zo netjes en wit als toen ik hem ontving.

Ik geef hem aan haar en ze leest hem snel door. Even spert ze haar ogen open. ‘Als u vragen hebt over de ontruiming van Lotus House, dan geeft meneer Winters er beslist de voorkeur aan als u die per e-mail stelt. Volgens dit schrijven wordt uw pand over een half jaar gesloopt. Er valt niets te bespreken.’

Ik schraap mijn keel en adem een paar keer diep in en uit om kalm te worden. ‘Sorry, mevrouw, ik wil niet onbeleefd zijn, maar dit is mijn bedrijf. Mijn familie, mijn leven. En uw baas wil het over vijf maanden en achtentwintig dagen slopen. Volgens mij geeft me dat het recht om de kwestie persoonlijk met hem te bespreken. Het is niet aan u om te beslissen of dat wel of niet gaat. Wilt u meneer Winters misschien laten weten dat ik er ben? Ik wacht ondertussen daar wel.’ Ik wijs naar een groepje witte stoelen. ‘Het maakt me niet uit hoelang het duurt. Alvast bedankt.’ Ik lach opnieuw vrolijk, ook al verdient deze vrouw dat niet.

Ze perst haar lippen opeen en houdt haar hoofd scheef. Dan pakte ze een telefoon en drukt een toets in. ‘Meneer Winters, het spijt me dat ik u stoor, maar er is ene Luna Marigold van Lotus House die u wil spreken. Zonder afspraak.’

Ik knijp mijn ogen tot spleetjes, maar ze is niet onder de indruk. Blijkbaar is bitchy zijn vaste prik voor haar.

‘Ja, ik weet dat het bijzonder ongebruikelijk is dat iemand zich zonder afspraak meldt... Ik wil haar wel wegsturen...’

‘Ik laat me niet wegsturen voordat ik u heb gesproken!’ roep ik zo luid dat degene aan de andere kant van de lijn het vast kan horen.

De assistente slikt moeizaam. ‘Ja, dat hoorde u goed. Ze zit nu bij de receptie en kan wachten totdat u klaar bent met uw vergadering. Ik begrijp het. Dank u, meneer Winters.’ Haar ogen veranderen in dunne spleten. ‘Meneer Winters zit momenteel in een vergadering, maar hij zal het laten weten als hij klaar is. U hebt geluk, doorgaans is hij niet zo welwillend,’ bijt ze me bijna toe.

‘Hebt u wel eens aan yoga gedaan?’ Ik besluit het over een andere boeg te gooien. Wie weet wordt ze dan wat minder pinnig.

‘Wat?’

‘Of gemediteerd?’ ga ik onverdroten door.

‘Pardon?’

‘Zijn uw chakra’s ooit uitgelijnd?’

‘Ik heb geen idee waar u het over hebt. Yoga en meditatie. Chakra’s. Pff.’ Ze doet alsof ik een compleet andere taal spreek en maakt een wegwerpgebaar.

‘U zou vast stukken aardiger en veel gelukkiger zijn, én

minder rimpels hebben, als u aan yoga deed en aan uw spirituele welzijn zou werken.’

Haar ogen worden zo groot als schoteltjes.

Ik vis een kaartje uit mijn tas. ‘Hier, dit is goed voor een gratis yogales. Yoga, vinyasa flow, aerial, naaktyoga, meditatie. Alles wat er bij ons op het programma staat.’ Ik haal mijn schouders op. ‘Probeer het eens. Dan voelt u zich vast stukken beter.’ Ik laat mijn opgewekte lach weer zien.

‘Naaktyoga?’ fluistert ze.

Ik lach. ‘O ja. Die les wordt gegeven door een lekkere, stoere vent die Atlas Powers heet.’

‘Door een man?’ Ze brengt haar hand naar haar borst, blijkbaar geschokt.

‘Ja, en het is een gemengde les. Bedoeld om dat knellende keurslijf waarin de maatschappij ons dwingt letterlijk af te leggen. De deelnemers worden uitgedaagd om alles los te laten, al die negatieve dingen waaraan ze zich vastklampen. Inclusief hun kleren. Totale bevrijding, dat is het doel.’

‘Rimpels?’ Ze drukt haar vingers tegen de lijntjes tussen haar wenkbrauwen, die waarschijnlijk zijn ontstaan omdat ze hier de hele dag zo chagrijnig zit te doen. ‘Yoga kan je van rimpels afhelpen?’

‘Ja. Naast de juiste oefeningen voor het gezicht zijn ook voldoende slaap, genoeg water drinken en ontstressen van groot belang.’

De vrouw schudt haar hoofd en pakt het kaartje van de balie. ‘Dank u,’ mompelt ze voordat ze haar blik afwendt.

‘Graag gedaan. Namasté, vriendin.’

‘Vriendin.’ Ze lacht aarzelend, alsof het grappig is dat iemand haar zo noemt. Ik weet niet waarom ze dat vindt. Ik

ben er heilig van overtuigd dat iedereen een vriend of vriendin kan worden, ook al zijn ze aanvankelijk onbeleefd. Sommige mensen begrijpen gewoon niet dat ze anderen soms pijn doen. We maken allemaal fouten en verdienen allemaal een tweede kans. Dat hebben mijn ouders me geleerd en aan dat motto hou ik me ook. Daar heb ik tot nu toe al heel veel aan gehad.

‘Nou, dank u wel. Gaat u maar even zitten, ik laat het u weten zodra meneer Winters klaar is.’

‘Strak plan. Ik ga wel even zitten lezen.’ Ik haal een versleten exemplaar van mijn lievelingsboek uit mijn tas. *De zeven spirituele wetten van succes* van Deepak Chopra is mijn houvast als ik de doelen in mijn werk of op andere vlakken in mijn leven uit het oog dreig te verliezen. De auteur maakt in dit zelfhulpboek duidelijk dat iedereen, op welk gebied dan ook, zijn of haar eigen weg naar verlichting en succes kan vinden. Ik heb er al honderden keren iets aan gehad en hoop dat het me ook nu weer kan helpen.

Ik wil doorbladeren naar de wet van de minste weerstand, het hoofdstuk over accepteren, verantwoordelijkheid nemen, energie verdelen door middel van liefde, en openstaan voor alles, maar dan roept de assistente me.

‘Meneer Winters kan u nu ontvangen.’ Ze staat met een vriendelijke glimlach op en loopt naar me toe. ‘Deze kant op, alstublieft.’

Misschien is het een goed voorteken dat ik deze ijskoningin aan het glimlachen heb gekregen. Misschien is dit gunstig karma en staan me positieve ontwikkelingen te wachten. Ook al moet ik me, en dat zegt Deepak ook in zijn boeken, losmaken van mijn aardse verlangens, dat wil nog

niet zeggen dat ik geen hoop mag koesteren. En als het gebeurt, dan gebeurt het. Je moet de uitkomst aanvaarden zoals die is.

Al wil ik op dit moment niets liever dan dat de uitkomst in mijn voordeel uitpakt en dat meneer Winters toegeeft dat het inderdaad geen goed idee is om mijn droom en mijn woning af te breken, en ook niet de bakkerij waar ik elke morgen ontbijt, het café waar ik elke dag tussen de middag en 's avonds eet of de boekwinkel waar ik altijd weer fijn leesvoer vind.

De vrouw neemt me mee door een lange gang. We lopen langs een aantal glazen wanden en erachter zie ik mensen zitten die druk telefoneren of op toetsenborden tikken. Het is raar: dit zijn weliswaar glazen wanden, maar het zijn geen ramen waardoor je naar buiten kunt kijken. Het zijn ramen waardoor je de mensen binnen ziet zitten.

Er loopt een rilling over mijn rug en de haartjes komen overeind. Het is geen goed gevoel. In zo'n vissenkomp zou ik niet kunnen werken. In Lotus House heb je wandschilderingen die een bos, een waterval en een oceaan voorstellen. Daar word ik welkom geheten door mensen die graag bij me willen zijn, die een les bij me willen volgen of naar mijn woorden en adviezen komen luisteren. Het idee om de hele dag achter een bureau te moeten zitten waar iedereen je kan zien jaagt me de stuipen op het lijf.

Zwijgend stuur ik wat helende energie in de vorm van liefde, licht en kalmte naar al die arme zielen die hier aan het werk zijn.

De vrouw blijft staan voor een stel dubbele deuren aan het einde van de gang. Ze klopt aan en doet dan zonder af te wachten een van de deuren voor me open. 'Meneer Winters,

hier is Luna Marigold,' kondigt ze aan, en ik loop langs haar naar binnen.

Het is een erg grote kamer, met een aparte zithoek, een bar en een glazen bureau dat met chroom is afgezet. De ramen lopen niet recht van het plafond naar de vloer, maar een tikje schuin. Hij had een geweldig uitzicht over de stad kunnen hebben als die ramen doorzichtig waren geweest, maar dat zijn ze niet. Ik weet niet of het matglas is of van die supergeheime raambekleding zoals in films, maar het geheel doet me denken aan de manier waarop het licht door een Japans *shoji*-scherm valt. Het effect is rustgevend, zeker in contrast met al dat zwart, wit en chroom dat van alle karakter is ontdaan.

Achter het grote glazen bureau staat een stoel. Ik zie een dos donker haar boven de leuning uit steken, maar de eigenaar ervan zit met zijn rug naar ons toe te telefoneren.

'Goed, vader, bedankt. Ik regel het wel.' Hij draait zich snel om, legt de hoorn op de haak en laat zijn blik op mij rusten. Zijn ogen zijn stralend blauw, net saffieren. Zijn haar is donker en golvend. Zijn kin is een tikje vierkant, zijn jukbeenderen zijn hoog en zijn fraaie neus is recht en sterk. Mijn aandacht wordt echter vooral getrokken door zijn lippen. Die zijn volmaakt van vorm, met een kuiltje in de bovenlip waarop ik heel graag mijn vinger wil laten rusten. Zijn onderlip is vol, een elegante halvemaaan die heel goed bij zijn gezicht past.

Hij is, kortom, een lust voor het oog.

In zijn ogen zie ik iets wat ik niet kan benoemen, maar dan staat hij op. Hij knoopt zijn jasje dicht en loopt naar me toe. Ik heb me niet verroerd.

Hij steekt zijn hand uit. Hemeltje, hij is lang. Zeker één meter vijfentachtig. Misschien wel één negentig. ‘Grant Winters.’

Ik knipper even en steek dan mijn hand uit. Zodra onze handen elkaar raken, knettert de energie zo heet dat ik het tegen mijn handpalm voel. Ik spring geschrokken naar achteren en trek mijn hand uit zijn greep.

‘Sorry, ik ben blijkbaar statisch geladen.’ Hij lacht.

Shiva nog aan toe, die lach van hem. Stralend, een en al rechte witte tanden.

‘Ga je nog iets zeggen?’

Ik doe mijn mond open, dan weer dicht en ten slotte weer open. ‘Eh... ik ben Luna,’ weet ik uit te brengen.

‘Luna.’ Zijn stem klinkt helder, krachtig en mannelijk. Vol zelfvertrouwen. Duidelijk.

‘Ja, Luna Marigold van Lotus House Yoga.’

Hij slaat zijn armen over elkaar en ik volg die beweging alsof hij een bijzondere dans uitvoert. Alles aan hem is even fascinerend, van de neuzen van zijn glanzende zwarte schoenen en zijn lange benen tot aan zijn brede romp en gebruinde hals. Hij draagt een donkerblauw maatpak dat perfect past. Zijn haar is het enige wilde aan hem. Al het andere is tot in detail op elkaar afgestemd.

‘Wauw,’ fluister ik, en dan pas beseft ik dat ik dat hardop heb gezegd.

Hij lacht. ‘Dat kan ik ook van jou zeggen. Vrouwen met rood haar zie je niet vaak... Wist je dat nog geen twee procent van de bevolking van nature rood haar heeft?’

Die vraag weet door te dringen tot mijn benevelde brein en tolt daar rond totdat het een en ander op zijn plaats valt. ‘Eh, ja, dat wist ik. Hetzelfde geldt voor groene ogen.’